

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra SKOVFOGEDBØRNENE (1884)

Citation: Schandorph, Sophus: "Et Aar i Embede - Skovfogedbørnene. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Et Aar i Embede - Skovfogedbørnene. - 1904*, 1904-05, s. 358. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph05-shoot-idm140255169232528/facsimile.pdf> (tilgået 06. august 2024)

Anvendt udgave: Et Aar i Embede - Skovfogedbørnene. - 1904

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

vaagnede ved at høre sig selv snørke, og det, han derefter hørte, var Lyden af Stemmer fra Skrædder Hansens Lejlighed.

Det var nu helt mørkt i hans Stue. Det varede noget, inden han erindrede sig, hvem det var, han havde set sammen med Skrædder Hansen og Kone. Oh—jo . . . Pigen fra Hotellet! Brillant Pige! Hvorfor ejede hun ikke mindst halv saa meget, og hvorfor var hun ikke paa samme Samfundstrin som det lille Pindsvin med Fysiologien? Han laa og blev optændt efter denne store, mørkhaarede Pige. For nu vilde han ud i Livet, leve hensynsløst, nederdrægtig — Herregud! — han var jo ung og kraftig endnu, og Kvinderne af *le demimonde*, dem vidste han, at han kunde magte. Og hendes Kys, det var Skam varmt den Dag i Korridoren. Og sikken en kraftig Masse at holde i sin Fav! Hun var næsten lige saa høj som han. Og hvilke Flammer kunde komme til at lue i disse brune Øjne!

Det kom an paa at træste sig ved at kryste Livets saftige Druer i hensynsløse Tag.

Fuldmægtig Jespersen laa og lurede og lurede. Da han kunde slutte sig til, at den kønne Pige maatte gaa, listede han sig ned ad Trapperne med opsmøget Frakkekrave og Hatten trykket ned i Øjnene. Han patrouillerede frem og tilbage paa Gaden. Han vilde ønske, at disse Vogne og denne Myr af spasørende med Bøgegrene og søvrig dinglende Unger paa Fortovet ved Mødrenes Haand og brølende dinglende Unger paa Mødrenes Arme var Pokker i Vold. — Saa, nu gik Porten op til det Hus, hvor han boede.

Jo, det var hende! Han nærmede sig hende, mens han skottede op under hendes Hat, og tilbød at følge hende hjem.

Charlotte var svimmel og fortumlet. Mødet med Anders Tjener, hans flabede og nærgaaende Kurmageri havde ydmyget hende. Da hun genkendte den kønne Herre, ham, Justittraadens Herre, og han kom hende i Møde, syntes hun, at hun blev løftet op i en Sfære, der var en Del højere end Anders Tjeners. Hun tog Fuldmægtig Jespersens Arm og lod ham trykke den. Ude ved Fortunen havde hun slaet Anders Tjener over Fingrene med sin Parasol under Madam Hansens bifaldende Nik. Og Madam Hansen havde sagt, da Anders maatte afsted: Uh, saadan nogle Tjenere; det er ikke særlige Arbejdere; det er vor Tids Slaver, for jeg har læst Verdenshistorie.

Altsaa: Charlotte lod sig følge af Fuldmægtig Jespersen. Indvendig glædede hun sig, men blev bange, da hun saa Hotellet.